

RECENSION

Kolja Spiridonov i *Italienaren*

Italienaren

Originaltitel: **Italjanets**
Svensk Titel: **Italienaren**
Regi: **Andrej Kravcuk**
Producent: **Andrej Zertsalov**
Manus: **Andrej Romanov**
Foto: **Alexander Burov**
Roller: **Kolja Spiridonov Vanja, Mariya Kuznetsova, affärskvinnan, Nikolai Reutov Grisha, Olga Shuvalova Irka, Sasha Sirotkin Seriy m fl**
Ryssland 2005
Längd i tid: **1 tim 45 min**
Censur: **barntillåten**
Distributör: **Starlet Media AB**

Tack vare Mikhail Busnyuk och Starlet Media har vi fått se Babusjka – Kära mormor (2003) och Schultze Gets the Blues (2003) på bio. Nu är det dags för Italienaren, det lilla filmbolagets tredje import, gjord av debuterande regissören Andrej Kravtjuk. Tanken går till mästerverket Återkomsten (2003), dramaturgiskt och formmässigt lysande iscensatt med ett fantastiskt bildspråk och oförglömligt spel från två unga pojkar. Italienaren handlar även den om unga, utsatta människor, vilka är offer för vuxenvärldens girighet och samhällets oförmåga, att ge barnen, i det väldiga Ryssland ett värdigt liv.

Italienaren saknar det komplexa anslag som Återkomsten förmedlade. Men att följa den unge Vanjas strapatser att hitta sin biologiska mor i ett ogästvänligt och fruset samhälle, där pengar har blivit den enda ledstjärnan, är en gripande upplevelse.

Vanja bor på ett barnhem, och får veta att han ska adopteras bort

till ett rikt italienskt par. Olika omständigheter gör att han hellre vill resa till sin riktiga mamma och till slut ger han sig iväg på sin äventyrliga resa. Snart jagas han av kvinnan som tjänar grova pengar på att adoptera bort barnen, och som inte har den minsta förståelse för hans känslor.

Italienaren belyser ett omänskligt och tragiskt samhälle, men utan att hemfalla åt sentimentalitet. Det är filmens största styrka. Var regissören har sina sympatier är dock självklart. Barnen, men även tonåringarna som blivit för gamla för barnhemmet och som huserar i närheten, tvingade till kriminalitet och prostitution, beskrivs med värme och medkänsla.

Den okänsliga kvinnan däremot får personifiera den kapitalism som slagit klorna i alltför många människor i det postkommunistiska land som brottas med enorma sociala och ekonomiska skillnader mellan samhällets medborgare.

Man kan ha invändningar mot att Vanja är så försigkommen för sin ålder. Historien bygger dock på en verklig händelse, och vi har därför ingen anledning att haka upp oss på detta. Någon helt igenom svart skildring av en eländig tillvaro är det nu inte fråga om. Hoppet om ett bättre liv genomsyrar berättelsen, och Vanja möter också förstående och hjälpsamma vuxna.

Åskådaren får dessutom möjlighet att fundera över vad som kommer att hända med Vanja, eftersom filmens upplösning inte är tillrättalagd, vilket är ett mycket tilltalande grepp.

Italienaren är en välgjord och välspelad realistisk film som fyller en viktig funktion. Inte minst med tanke på att medierna sällan rapporterar om ryska barns förhållanden idag. Svårigheter att hitta dukar i Sverige att visa den på är ett sorgligt faktum. Men på filmstudiorörelsens repertoar har den en given plats.

Mats Sladö